

становище на Рег.гру за нямото кино и развлекателната музика в петък

ВВВ

Отправна точка: 26-27 март 2003 г., Дом на киното, нощен Ембиънт фестивал - нямото кино и експериментална музика на живо.

През цялата нощ в сумрачния кинозал свиреха Блуба Лу, Насекомикс, Ембиънт Анархист, Елби, Навмемо, БакПулвер, тоест: минимъл, микро-саунд, ембиънт, ноиз и експерименти, трип-хоп и даун-бийт (според самопредставянето в <http://ambientfestival.cult.bg>).

През цялата нощ в сумрачния кинозал се прожектираха хронологично филми: първият експресионистичен (Робърт Више: Das Kabinett des Doktor Caligari, 1919 г.), кубистичен (Фернан Лежер: Ballet Mechanique, 1924 г.), сюрреалистични (Луис Бунюел и Салвадор Дали: Un Chien Andalou, 1929; L'Age d'Or, 1930; ...), футуристични (Фриц Ланг: Metropolis, 1929)... и просто неми ленти. Много.

География на събитието

Всяко землеописание трябва да започне с ориентиране: Това събитие от север вероятно изглежда старомодно. От юг: то е чуждестранно, дори чуждинско. От запад: то е познато, дори типично. А от изток: то е декадентско. Не може да не се изпита *удоволствие* при такова (раз)положение.

Събитието - втори път

Това е съвместно съществуване, тоест събитие, защото: *Подсила* - усещането за съпричастност (дори под формата на спане в кинозала, разходка из историята, разговор във фойето). Има нещо леко, неангажиращо, което привлича много силно. *Преобръща във* - поредното място за „хубав живот“... Да, имаше нещо май *утопично* във фестивала - заради музиката, която понякога правеше връзка с филмите, понякога тръгваше нанякъде, а понякога се въртеше дълго в кръг. Утопията може да бъде и в-редна, в смисъл - подредена, у-местна, да има собствено място - Дом на киното.

Възвръща - идеята за локал и съвместно съществуване, сякаш някога много отдавна е имало подобни представления. *Закърява* - гравитацията към тази земя и естествено *размива границата* между изкуствата, историята и културите, но това е така очевидно, че е излишно да се повтаря... И така невъзможно, че е неразумно да му се вярва. Затова е събитие... Вярно, не е голямо събитие, но това понякога е много очарователно. И, както е известно, малките събития се наричат *сбития*. Те са камерни, съкратени, интензивни, понякога се забравят.

Резюме: какво се изобрети и какво се разбира

1. Киното никога не е било нямото. Заради буквите и съпровода.
2. Стилизираната, маркираща игра във филмите от началото на ХХ век е изкуствена и така: изкуство. Музиката ѝ подхожда, като я доближава още повече до театъра.
3. Когато има атмосфера - салонът диша дълбоко. Поне два-три пъти.
4. Има място за повторение на фестивала, тоест идеята е по-голяма от случката.
5. *Извън* музиката ще се запомни сутрешната военна сирена (Ембиънт Анархист) и среднощният акордеон (Насекомикс).
6. Тези 6 групи си заслужават. В тях вече има история, защото създават впечатление, че имат бъдеще. И желание - много желания. Още играят, но в играта им вече има нещо опасно, заради което си струва да се следят. Да се наблюдават и шпионират. Дори и тези музиканти да повтарят вече правени неща - все пак развлекателната култура е широка и разтеглива.
7. И накрая „ambient“ е преведено с „развлекателен“, „развличащ“, въпреки английския. Заради това, че те развлича във всички посоки и наистина има наслада.

Крайна точка

Нямото кино и „развлекателната музика“ се срещнаха. И създадоха *ново място*. Нека го обходим. Първи кръг: не наричайте това просто *експеримент* - въобще не е хигиенично и звучи сякаш някой е стрелял наслуги. Втори кръг: не смятайте, че е било *успешно* събитие - тази думичка е сякаш твърде „поп“. Трети кръг: не казвайте, че е било *уникално* - по-добре е засега да го оставите като обикновена случка, отколкото забележителна история.

Кой беше знаменателят на фестивала?: митът за ъндърграунда и маргиналната култура (този мит явно още витае). *А средноаритметичното на фестивала?*: много добър (5). *А най-малкото общо кратко на фестивала?*: уютът, уютът (уютът).

Последно - две неща

Първо, най-сетне се случи...

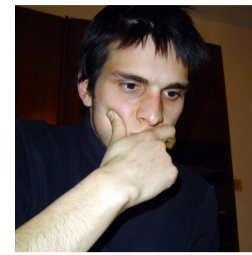
Второ, желанието онази нощ бе налице. То съществува, то est...

Блуба Лу

Участниците за себе си:

НАВМЕМО:

Обитавайки съществуващата около нас система, съставена от слоеве и архиви на подсистеми, съществуващите от мен музикални резултати са предпоставка, етап от процес на навигиране и архивиране през идеята - музиката като средство

за абстрактно съхранение и концентриране на информация. Звуци, които създават музикален резултат, взаимодействат си в среда - проявявайки заложените им натурални свойства. Поведението на звуците в музиката като модел за взаимоотношения във от наложените базирани на слоеве рудиментарни йерархични модели.

ЕЛБИ

Second Body, а.к.а. Елби, а.к.а. Лиско, а.к.а. Емилиан Гацов. Импровизация, разлагане и повторно (усложнено) втѣкаване в звукова маса. Пулсация, транс, аритмия, детски песнички за емоции. Проекции на психични ситуации. Оттам музика към театрални представления.

НАСЕКОМИКС:

Проектът е музикален, група с една дума, с членове и музикални инструменти в ръцете, като китари например или гласове, или бас (непременно), а имената по азбучен ред са Компютър, Мишо, Рони, Сашо, Тошо или ако искате, Тошо, Сашо, Рони, Мишо, Компютър, от което се вижда, че нашето момиче е все по средата. Музикалните инструменти подред са глас, втори глас, един крещи с кръсци, китара, електричка, акустичка, бас с басист (непременно),

прикачен към нея, понякога акордеон, диригент, сплотена групичка почитатели. Това последното така ли се пишеше? Тук е мястото да споменем защо такива проекти не трябва да съществуват - защото поради своята небрежност и лекота в отношенията си със света на музиката развалят вкуса в устата на повечето изпотени музиканти в София-окръг. Това е излишно, предвид края на музикалната идустрия, който е близо - 24.06.2005. Просто няма време за това. Дайте да се заемем с по-съществени дела като например направата на деца.

БЛУБА ЛУ:

Блуба Лу не означава нищо, и този факт освобождава много пространство за търсене на послания... чрез звук, шум, ритъм и тишина, пърформанс и звукозапис. В основата на проекта са Димитър Паскалев и Константин Кацарски. В записите и концертите участват още много музиканти, сподвижници и приятели. Блуба Лу търси собствени изразни средства и идентичност в областта на амбиенто-урбанистичния саунд, джаз и лундъж музиката. Има самоиздадени два албума и трети (проен), който още търси подходяща опаковка. Музиката за Блуба Лу е...

AMBIENT ANARCHIST:

-свирят-несвирят машините на ТОШО, духът на СТЕФАН (трюмлет, дигж., вокали) и САНДИ-БАРАБАНДИ(ме)...а ЮРИ? СТИЛОВА ДЕСТРУКТИЗАЦИЯ: punk-hop

Литературен вестник 7-13.4.2004

Лично

Димитър Паскалев

Разбира се този фестивал никога не е имал претенцията да бъде „световно събитие“ както като бюджет, така и като организация. Направен е буквално с джобни пари и много приятелска помощ. И с ентузиазъм, разбира се.

Естетическата му стратегия също не е била крайна. Участниците бяха мой подбор, макар да се допитвах до много хора. Това, което си представях като резултат, беше много близко до това, което се получи. И без да навлизам в диалог по темата „що е ембиънт“, самият факт, че половината зала спеше щастливо по време на концерта, ме уверява, че сме били някъде там...

За групите:

Бакпулвер: прекрасно начало, пътен нисък тотален шумен звук, абсолютно адекватен за откриване на събитие с 400 души и неподготвена публика. Пулсацията моментално заработи с ритъма на филмите (а в началото имаше уникални много редки парчета от френския авангард) и без излишна многословност беше казано какво ще става. Поздравления.

Елби: бях чувал някои записи, много добри. Изпълнението беше по-леко откъм баса, дискретно, спокойно и чувствено. Много навреме, защото вквара публиката в транс. Беше красиво и непретенциозно.

Навмемо: Сигурно съм бил измежду тримата „разбрали“ го, радвам се че въпреки крайните си естетически възгледи взе участие. Проблемите със звука и това, което искаше да направи, биха били решени лесно, ако беше споделил 2 часа по-рано какво иска да прави. Да, това беше истински, бих казал ортодоксален, ембиънт, едва ли някога в тая страна пред толкова хора е звучало нещо такова. Абсолютно адекватна концепция. Но хората говореха, дори подсвиркваха, на задните редове не се чуваше нищо, получи се леко напрежение... Пожелавам повече увереност.

Блуба Лу: И на мен ме се искаше да свирим по-разредено и „амбиентно“, началото беше твърде инертно и „бойно“, донякъде заради атмосферата във въздуха. После нещата се унесоха и не помня нищо.

Насекомикс: Очарователна група. Вярвам, че малко по малко ще изградят собствено звучене, страхотни потенциали. Имаше уникално съвпадане на танцуващите негрци зад тях на екрана с ритъма на музиката. Бих се радвал да чувам по-богати аранжировки. Стискам палци.

Амбиент анархист бяха леко пияни, за което си признават чистосърдечно. Прекрасен финал и много ярко съвпадане на „Метрополис“ и техния пънкърски електронно-шумен хаос. Имаше няколко разкошни работи. Пичове, дано утържите фронта.

За тези, които не свиреха на този фестивал: свържете се с мен, ще го правим пак. Като краен резултат, надявам се, събитие със спомени - музикални и визуални.